

Душата ти се виеше като орлица
надъ върховетъ само — на страданието и на радостъта.
Спомни си: въ най-дълбоко тъмнитъ ти нощи,
далече нѣкжде блещукаше една звезда.
И ето, въ този часъ,
макаръ въ очитъ ти сълзи да блѣска въ още,
и думитъ прощални и горчиви да задавятъ твоя гласъ —

надъ новия ти пѣтъ, надъ релситъ, запѣли като струни,
не грѣ ли пакъ новата надежда, като новолуние?